

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy w Płocku oddalił wniosek Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu wobec A. J. oraz zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania kwotę 137 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, sygn. akt V Gzd 27/15.

Podejmując zaskarżone orzeczenie Sąd I instancji ustalił, że uczestnik A. J. od dnia 23 października 2006 roku prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. A. w P.. Jej głównym przedmiotem jest sprzedaż hurtowa i detaliczna (...). W dniu 1 lutego 2008 roku powstała pierwsza zaległość dłużnika wobec wierzyciela z tytułu zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych. Nadto dłużnik zalegał wobec innych wierzycieli: ZUS O/P. i Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W.. Od lutego 2011 roku zaprzestał spłacać swoje wymagalne zobowiązania wobec więcej niż jednego wierzyciela. Zadłużenie uczestnika wobec wnioskodawcy według stanu na dzień 12.10.2015 r. wyniosło 229.517,06 zł, z czego należność główna wynosi 169.953,06 zł. Egzekucja administracyjna prowadzona przeciwko dłużnikowi okazała się bezskuteczna. Postanowieniem z dnia 2 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy w Płocku oddalił wniosek wierzyciela Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. o ogłoszenie upadłości A. J. na podstawie art.13 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego.

Sąd Rejonowy uznał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy za wiarygodny, jednakże podniósł, że analiza przedstawionych dokumentów nie dostarczyła podstaw do ustalenia precyzyjnej daty powstania w przypadku uczestnika przesłanek do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości, jak również stopnia winy uczestnika. Wskazał, że wnioskodawca miał obowiązek wykazania nie tylko faktu zaistnienia w stosunku do dłużnika podstawy do ogłoszenia upadłości rozumianego zgodnie z art. 10 w zw. z art. 11 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego jako stan niewypłacalności, ale również daty powstania tego stanu. Zaznaczył, że wnioskodawca błędnie wskazał jako datę niewypłacalności uczestnika 1 lutego 2010 roku, kiedy to uczestnik nie spłacił jedynie pierwszego wymagalnego zobowiązania wobec wnioskodawcy. Na podstawie tej daty wnioskodawca wskazał, że uczestnik powinien wystąpić z wnioskiem o ogłoszenie upadłości w dniu 15 lutego 2008 r. W ocenie Sądu Rejonowego to błędne rozumowanie, ponieważ do stanu niewypłacalności w rozumieniu art. 11 p.u.n. dochodzi wówczas, gdy dłużnik nie spłaca swoich wymagalnych zobowiązań wobec co najmniej dwóch wierzycieli. Tymczasem wnioskodawca określił datę niewypłacalności uczestnika oraz termin, w którym powinien złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości tylko na podstawie niespłacenia przez niego wymagalnego zobowiązania wobec jednego wierzyciela – wnioskodawcy, zatem nie uwzględniając jego zadłużenia wobec pozostałych wskazanych we wniosku wierzycieli. Wskazał, że ustalając stan faktyczny sprawy oparł się na ustaleniach sądu rozpoznającego wniosek wierzyciela o ogłoszenie upadłości dłużnika. W tamtym postępowaniu Sąd ustalił, że niewypłacalność powstała w lutym 2011 roku, nie jest to jednak również dokładana data, która pozwoliłaby obliczyć termin do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Ocena biegu omawianego terminu powinna być bowiem dokonana na podstawie przepisów kodeksu cywilnego, a zgodnie z art. 112 k.c. wymagane jest wskazanie dnia, w którym oznaczony w tygodniach termin rozpoczął swój bieg. Dlatego też Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie przyjął, że najpóźniej w dniu orzekania przez sąd upadłościowy z dniem uprawomocnienia się postanowienia oddalającego wniosek o ogłoszenie upadłości, tj. z dniem 22 stycznia 2015 roku uczestnik stał się niewypłacalny. Tym samym wniosek o ogłoszenie upadłości powinien zgłosić w dniu 5 lutego 2015 roku.

Oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd I instancji uznał, iż wnioskodawca nie sprostował ciężącemu na nim obowiązkowi udowodnienia wszystkich przesłanek orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, co uniemożliwiło ustalenie przesłanek z art. 374 ust.2 p.u.n. Wskazał, że wnioskodawca nie wykazał ani stopnia winy uczestnika, ani też skutków jego działań, których ustalenie jest konieczne do wydania postanowienia orzekającego zakaz. W takim celu konieczne jest z reguły przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości, albowiem określenie to wymaga analizy dostępnej dokumentacji księgowej dłużnika, a w szczególności

zbadaania struktury wymagalnych zobowiązań oraz ustalenia faktu ich ewentualnego niewykonywania przez dłużnika, zaś w niniejszej sprawie Wnioskodawca takiego wniosku nie złożył.

W oparciu o powyższe Sąd Rejonowy ocenił wniosek jako nieuzasadniony i podlegający oddaleniu, ponieważ wnioskodawca nie wykazał przesłanek wskazanych w art. 374 ust. 2 prawa upadłościowego i naprawczego (postanowienie wraz z uzasadnieniem k. 286, 291 – 297).

Apelację od powyższego postanowienia wniósł wnioskodawca, zaskarżając je w całości.

Zaskarżonemu postanowieniu skarżący zarzucił naruszenie:

1. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 oraz art. 13 § 2 k.p.c. polegające na braku wskazania w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia przyczyn, dla których Sąd Rejonowy faktycznie odmówił wiarygodności i mocy dowodowej przedstawionym przez wierzyciela dowodom w zakresie, w jakim pozwalały one na ustalenie daty powstania zobowiązania wobec drugiego z wierzycieli, wskazania jako niewątpliwej daty niewypłacalności dnia 29 listopada 2013 roku, winy i stopnia winy uczestnika w niezłożeniu w ustawowym terminie wniosku o ogłoszenie upadłości, doprowadzeniu do niewypłacalności lub pogorszeniu sytuacji finansowej przedsiębiorcy oraz skutków podejmowanych przez uczestnika działań, w szczególności obniżenia wartości ekonomicznej przedsiębiorstwa upadłego i rozmiaru pokrzywdzenia wierzycieli i ograniczenie się w zakresie tych przesłanek do ogólnikowych stwierdzeń, że okoliczności tych wierzycieli nie wykazał, a w zakresie winy jedynie do oceny przesłanki celowości na gruncie art. 374 mimo, iż faktycznie we wniosku będącym przedmiotem sprawy została przedstawiona przez wierzyciela zarówno argumentacja, jak i dowody w tym zakresie;

2. art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów oraz brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego w zakresie przedstawionego przez Wierzyciela w rozpoznawanym wniosku materiału dowodowego dotyczącego dnia powstania stanu niewypłacalności, upływu terminu do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego, winy i stopnia winy Uczestnika, oraz skutków podejmowanych przez niego działań, co mimo wskazania dowodów w tym zakresie doprowadziło do uznania przez sąd tych okoliczności za nieudowodnione, a ponadto przez nieuzasadnione przyznanie decydującej mocy dowodowej opinii biegłego poprzez przyjęcie, że w sprawie powyższe okoliczności mogą być wykazane jedynie dowodem z opinii biegłego;

3. art. 244 k.p.c. w zw. z art. 13 k.p.c. poprzez faktyczne (mimo zastrzeżenia o uznaniu przedstawionych przez wierzyciela dokumentów za wiarygodny materiał dowodowy i nie kwestionowania ich) odmówienie dokumentom urzędowym przedstawionym przez wierzyciela jako dowody w sprawie, wynikającej z tego przepisu wiarygodności i mocy dowodowej w zakresie ustalenia daty powstania podstaw do ogłoszenia upadłości, momentu powstania opóźnienia w wykonaniu przez uczestnika obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, istnienia i stopnia winy uczestnika oraz skutków podejmowanych przez uczestnika działań i w efekcie uznanie, że wierzyciel nie udowodnił powyższych okoliczności, a mógł je jedynie wykazać dowodem z opinii biegłego przez co sąd przyznał nadrzędną moc dowodową opinii biegłego w stosunku do dokumentów urzędowych;

4. art. 252 k.p.c. w zw. z art. 13 k.p.c. i art. 6 k.c. poprzez faktyczne kwestionowanie przez Sąd dokumentów urzędowych wskazanych jako dowody we wniosku wierzyciela w zakresie ustalenia daty powstania podstaw do ogłoszenia upadłości, momentu powstania opóźnienia w wykonaniu przez uczestnika obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, istnienia i stopnia winy uczestnika, oraz skutków podejmowanych przez uczestnika działań, mimo że uczestnik nie zaprzeczał okolicznościom wynikającym z tych dokumentów i nie przedstawiał dowodów w tym zakresie;

5. art. 373 ust. 1 pkt 1 prawa upadłościowego i naprawczego w zw. z art. 12 ust. 1 i art. 11 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w sytuacji, gdy zobowiązania dłużnika przekraczały 10% jego majątku nie zaszły podstawy do ogłoszenia upadłości;

6. art. 373 ust. 1 pkt 1 prawa upadłościowego i naprawczego poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji wykazania przez wnioskodawcę przesłanek wynikających z tego przepisu, z pominięciem wskazanej daty niewypłacalności tj. 19.11.203r. względnie w sytuacji ustalenia przez sąd daty niewypłacalności na dzień 22.01.2015r.;

7. art. 374 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy sąd wskazywał na podnoszenie przez wierzyciela przesłanek wynikających z tego przepisu i uznał, że wierzyciel wykazał istnienie stanu niewypłacalności dłużników;

8. art. 374 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego poprzez ograniczenie się do wybiórczej oceny przesłanek warunkujących zastosowanie tego przepisu tj. wyłącznie do oceny celowości działania dłużnika;

9. art. 21 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego w zw. z art. 12 ust.1 i 11 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w sytuacji, gdy zobowiązania dłużnika przekraczały 10% jego majątku nie zaszyły podstawy do ogłoszenia upadłości;

10. art. 278 § 1 k.p.c. poprzez uznanie opinii biegłego w zakresie księgowości na okoliczności winy, stopnia winy i skutków działania dłużnika, tj. w kwestiach oceny prawnej, które nie wymagają wiadomości specjalnych w stosunku do wiedzy posiadanej przez sędziego z racji wykonywanego zawodu (funkcji) za dopuszczalną na powyższe okoliczności oraz warunkującą rozstrzygnięcie sprawy.

Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Płocku, ewentualnie o jego zmianę i orzeczenie wobec uczestnika postępowania zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu na okres pięciu lat. Jednocześnie wniósł o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych (apelacja k. 301 – 311).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Analiza poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych nie pozwala na ocenę prawidłowości niezastosowania przez ten Sąd sankcji przewidzianej art. 373 ust.1 pkt 1 oraz art. 374 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, na których oparty został wniosek w niniejszej sprawie. Z treści uzasadnienia orzeczenia Sądu pierwszej instancji nie wynika bowiem, czy w rozpoznawanej sprawie zaistniały okoliczności faktyczne uzasadniające orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej wobec uczestnika w świetle brzmienia art. 373 oraz art. 374 ustawy z dnia 28.02.2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. 2015.233, dalej jako: pr.up.n.). W myśl przepisu art. 328 k.p.c. uzasadnienie powinno zawierać, m.in. wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, co oznacza, że sąd powinien dokonać wyczerpujących ustaleń faktycznych i oceny przedstawionego materiału dowodowego, czego Sąd upadłościowy w niniejszej sprawie nie uczynił.

Uzasadnienie zaskarżonego rozstrzygnięcia zawiera sprzeczności. Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia faktyczne stwierdził, że od lutego 2011 roku dłużnik przestał spłacać swoje wymagalne zobowiązania wobec więcej niż jednego wierzyciela. Jednocześnie z ustaleń tych wywiódł, nie kwestionując przy tym wiarygodności zebranego w sprawie materiału dowodowego, że w sprawie nie można było ustalić precyzyjnej daty powstania niewypłacalności uczestnika postępowania. Ponadto Sąd Rejonowy wskazując, że wnioskodawca nie wykazał żadnej z przesłanek orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej określonych w art. 373 ust. 1 oraz art. 374 pr.up.n., nie przeprowadził w tym zakresie analizy i oceny zebranego materiału dowodowego i nie poczynił jakichkolwiek ustaleń faktycznych.

Podkreślenia wymaga, że samo niezgłoszenie przez wnioskodawcę wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości w odniesieniu do okoliczności faktycznych, na których oparty był wniosek, nie zwalniało Sądu I instancji z dokonania ustaleń w oparciu o materiał dowodowego, który został przez wnioskodawcę

zaoferowany w sprawie, po uprzednim dokonaniu oceny przedstawionych środków dowodowych. Sąd oceniając wiarygodność dowodu decyduje o tym, czy określony środek dowodowy ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności zasługuje na wiarę czy też nie. Brak jest podstaw do przyjęcia określonej, formalnej hierarchii dowodów z punktu widzenia ich wiarygodności i mocy dowodowej w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego. Sąd zatem stosownie do zasady wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. powinien ocenić wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału i z tego wywieść wnioski.

Wskazać należy, że podstawą dla zastosowania art. 373 ust. 1 i 2 oraz art. 374 pr.up.n. jest wykazanie przez wnioskodawcę i ustalenie przez Sąd jednej z wynikających z tych przepisów przesłanek orzeczenia o zakazie prowadzenia działalności gospodarczej.

Zważyć zaś należy, że w myśl przepisu art. 373 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2012 r. poz. 1112 j.t.) sąd może orzec pozbawienie na okres od trzech do dziesięciu lat prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu osoby, która ze swej winy będąc do tego zobowiązana z mocy ustawy, nie złożyła w terminie dwóch tygodni od dnia powstania podstawy do ogłoszenia upadłości wniosku o ogłoszenie upadłości. Natomiast art. 373 ust. 2 pr.up.n. stanowi, iż przy orzekaniu zakazu sąd bierze pod uwagę stopień winy oraz skutki podejmowanych działań, w szczególności obniżenie wartości ekonomicznej przedsiębiorstwa upadłego i rozmiar pokrzywdzenia wierzycieli.

Koniecznym wobec powyższego było ustalenie zaistnienia stanu niewypłacalności dłużnika w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy, tj. niewykonywania wymagalnych zobowiązań pieniężnych oraz co istotne - daty powstania tego stanu dla wyliczenia dwutygodniowego terminu dla złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Kolejną przesłanką zastosowania art. 373 ust. 1 pr.up.n. było ustalenie, czy niezłożenie przez zobowiązanego wniosku o ogłoszenie upadłości w ustawowym terminie nastąpiło z jego winy. Przepis ten niewątpliwie nie przewiduje domniemania winy zobowiązanego, przyjęcie winy wymaga więc oparcia jej na poczynionych ustaleniach faktycznych i uzasadnienia.

Uwzględniając brzmienie art. 373 ust. 1 należy przyjąć, iż podstawa do pozbawienia praw wymienionych w tym przepisie, która oparta jest na winie, występuje nie tylko wtedy, gdy osoba, która ma zostać pozbawiona tych praw, umyślnie dokonała czynności, o których mowa w art. 373 ust. 1 pkt 1-3, lecz także, gdy działania te są następstwem jej niedbalstwa. Przepis ten bowiem nie uzależnia możliwości pozbawienia praw od rodzaju czy stopnia winy upadłego, czy innej osoby dokonującej czynności, o których mowa w art. 373 ust. 1 pkt 1-4, wymienia ogólnie winę jako podstawę tej odpowiedzialności. Stopień winy osób dopuszczających się czynów tam wskazanych ma jednak wpływ na zakres pozbawienia praw, co wynika z art. 373 ust. 2 pr.up.n. Redakcja art. 373 ust. 1 i 2 wyraźnie wskazuje, iż zawinione podejmowanie działań, o których mowa w art. 373 ust. 1 pkt 1-4, samo w sobie nie przesądza o obowiązku orzeczenia zakazu pozbawienia praw wymienionych w tym przepisie. Artykuł 373 pr.up.n. stanowi bowiem, że "sąd może orzec". O tym, czy należy orzec zakaz prowadzenia działalności gospodarczej i innych praw wymienionych w art. 373, decyduje więc nie tylko wina w podejmowaniu działań określonych w art. 373 ust. 1 pkt 1-4, lecz także skutek zawinionego działania. Analizowany przepis jednak nie precyzuje, kiedy orzeczenie o pozbawieniu prawa prowadzenia działalności gospodarczej winno być wydane. Zatem wobec braku wyraźnych wskazówek należy kierować się względami celowościowymi. Sąd zobowiązany jest wziąć pod uwagę także skutki podejmowanego działania, a wśród nich w szczególności obniżenie wartości ekonomicznej przedsiębiorstwa upadłego i rozmiar pokrzywdzenia wierzycieli (art. 373 ust. 2 pr.up.n.). Innymi słowy, nawet samo stwierdzenie winy w działaniu upadłego nie ma przesądzającego znaczenia dla orzeczenia wnioskowanego zakazu. Przy ustalaniu zaś tych okoliczności mają zastosowanie wszystkie zasady i przepisy prawa procesowego dotyczące postępowania dowodowego i ustaleń faktycznych, w tym art. 229 k.p.c., art. 230 k.p.c. i art. 231 k.p.c.

Z kolei w odniesieniu do przesłanek z art. 374 ust. 1 i 2 pr.up.n. Sąd powinien w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy dokonać oceny, czy niewypłacalność dłużnika jest następstwem jego celowego działania lub rażącego niedbalstwa.

Tymczasem w rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji pomimo wskazania w ustaleniach faktycznych, że stan niewypłacalności dłużnika istniał od lutego 2011 roku, ograniczył się do uznania, że wierzyciel nie wykazał precyzyjnej daty niewypłacalności wbrew ciążącemu na nim w tym względzie obowiązkowi dowodowemu (art. 6 k.c.). W tym stanie rzeczy uznać należało, że Sąd Rejonowy w istocie uchylił się od rozpoznania wniosku. Rolą sądu było dokonanie analizy i oceny przedstawionej przez wierzyciela dokumentacji, w szczególności dotyczącej zobowiązań uczestnika postępowania i ustalenie w oparciu o nią, czy i kiedy zaistniała podstawa dla uczestnika postępowania do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Sąd upadłościowy, pomimo zaoferowanego przez wnioskodawcę materiału dowodowego, zaniechał jego wszechstronnego zbadania i bezpodstawnie uznał, że najpóźniej w dniu orzekania przez sąd upadłościowy, z dniem uprawomocnienia się postanowienia oddalającego wniosek o ogłoszenie upadłości, tj. 22 stycznia 2015 roku uczestnik stał się niewypłacalny, a wniosek o ogłoszenie upadłości powinien zgłosić w dniu 5 lutego 2015 roku. Wskazać należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego, brak wyczerpującej analizy zebranego materiału dowodowego pod kątem wystąpienia stanu niewypłacalności uczestnika skutkowało poczynieniem nieprawidłowych ustaleń faktycznym w tym zakresie. W konsekwencji Sąd Rejonowy nie zbadał również pozostałych przesłanek orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, o których mowa w powołanych przepisach, co uniemożliwiło prawidłową i właściwą subsumcję. W szczególności Sąd I instancji nie odniósł się w sposób wyczerpujący do kwestii winy dłużnika zarówno w zakresie art. 373 ust. 2 pr.up.n. (w uchybieniu terminu do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości), jak i w zakresie art. 374 ust. 1 pr.up.n. (w doprowadzeniu do stanu niewypłacalności). Omawiając w uzasadnieniu kwestię winy Sąd Rejonowy odniósł się jedynie do wskazywanej przez wnioskodawcę celowości działań dłużnika, rozważanej tylko w aspekcie art. 374 ust. 1 pr.up.n, pomijając ocenę tej kwestii w kontekście art. 373 ust. 2 pr.up.n. Ponadto Sąd Rejonowy uznał, że fakt niepłacenia zobowiązań podatkowych nie przesądza o uznaniu działania dłużnika za celowe doprowadzenie do niewypłacalności, nie odnosząc się jednocześnie do pozostałej wymienionej w art. 374 ust. 1 pr.up.n. postaci winy w postaci rażącego niedbalstwa.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy nie rozpoznał sprawy co do istoty, nie rozpatrzył bowiem okoliczności mających znaczenie przy ustalaniu istnienia omawianych przesłanek z art. 373 oraz art. 374 prawa upadłościowego i naprawczego.

Wskazać należy, że w polskim systemie apelacji pełne postępowanie dwuinstancyjne nie ma charakteru wyłącznie kontrolnego, lecz jest kontynuacją merytorycznego rozpoznania sprawy, jednakże nie jest rzeczą Sądu II instancji analiza materiału dowodowego i dokonywanie w całości i od podstaw ustaleń faktycznych koniecznych dla rozstrzygnięcia sprawy - w zastępstwie Sądu I instancji.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd I instancji w sposób jednoznaczny ustali okoliczności wymienione powyżej, tj. kiedy nastąpiła niewypłacalność uczestnika, kiedy dłużnik miał obowiązek zgłosić wniosek o ogłoszenie upadłości, a następnie oceni przyczyny braku złożenia tego wniosku. Konsekwencją powyższego będzie ustalenie i dokonanie oceny dalszych przesłanek z art. 373 ust 1 i ust 2 pr.up.n., tj. czy zachowaniu uczestnika można w ustalonym czasokresie przypisać winę i w jakiej postaci, ewentualnie w dalszej kolejności dokonanie oceny skutków podejmowanych przez uczestnika działań, w szczególności obniżenia wartości ekonomicznej przedsiębiorstwa upadłego oraz rozmiaru pokrzywdzenia wierzycieli. Nadto Sąd I instancji powinien ustalić, czy zaistniały przesłanki z art. 374 ust. 1 pr.up.n., a mianowicie czy niewypłacalność dłużnika jest następstwem jego celowego działania lub rażącego niedbalstwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego, stosownie do treści art. 108 § 2 k.p.c.